

Πρόσκληση για φαγητό

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Ένας

σκύλος ζούσε στο σπίτι ενός πλούσιου τραπεζίτη και κάθε μέρα τρωγόπινε από τα

περισσέματα των φαγητών που στρώνονταν στο μεγάλο τραπέζι.

– Είμαι πολύ τυχερός, κοκορευόταν ο σκύλος μας στις παρέες των σκύλων που περνούσαν έξω από την αυλή του αρχοντικού σπιτιού του.

– Σαν πολλά δε μας τα λες; Οι άλλοι σκύλοι τον κορόιδευαν και θεωρούσαν καυχησιές και παχιά λόγια τα όσα τους έλεγε.

Μια μέρα λοιπόν, που το αφεντικό του ετοίμαζε τραπέζι στον δήμαρχο της πόλης και στρώθηκε δείπνο με του πουλιού το γάλα, ο σκύλος μας σκέφτηκε να προσκαλέσει έναν από τους φίλους του σκύλους.

– Φίλε μου, έλα να δειπνήσουμε μαζί, γιατί θα φάμε για μια πόλη σήμερα. Κι έτσι θα καταλάβετε τι ζωή και κότα περνάω.

Όταν μπήκε στο αρχοντόσπιτο ο φιλοξενούμενος σκύλος θάμαξε και γούρλωσε τα μάτια του μπροστά στο μεγάλο τραπέζι με τα τόσα φαγητά.

– Αμάν, τι χαρά είναι τούτη που με βρήκε! Θα φάμε για έναν μήνα σήμερα!

Καθώς του τρέχανε τα σάλια, έστρεψε το σώμα του και κοίταξε να βρει τον φίλο του τον σκύλο, που τον είχε καλέσει, κουνώντας πέρα δώθε την ουρά του. Ο μάγειρας όμως του σπιτιού, που τον εντόπισε απ' την ουρά του που την κουνούσε πέρα δώθε, τον αρπάζει από το πόδι και τον πετάει έξω από το παράθυρο.

Ουρλιάζοντας ο σκύλος μας το βάζει στα πόδια κατατρομαγμένος και στους άλλους σκύλους τους φίλους του που τον συναπαντούν και τον ρωτούν για το δείπνο απαντά με λαχτάρα:

– Από το πολύ πιετό που ήπια, έγινα φέσι από το μεθύσι κι ούτε είδα από πού βγήκα.

Κι έφυγε παραπατώντας ντροπιασμένος... *«Πώς εμπιστεύτηκα κάποιον που δεν πραγματοποιεί ο ίδιος τίποτα!»* αναλογιζόταν με την ουρά κάτω από τα σκέλια.

Αλλά μήπως έτσι κάπως δε συμβαίνει και σε μας όταν εμπιστευόμαστε «φίλους» ανεύθυνους και ανίκανους να πραγματοποιήσουν κάτι από μόνοι τους και μας καλούν σε «δείπνα με ξένα πιάτα»;

Δ.Σ.

Άκουσε την αφήγηση του μύθου

%mythos_skylos%